

Informace k připravovaným protivládním akcím

Ve středu 6. září od 15:00 na náměstí Míru v Domažlicích pořádá KSČM protivládní demonstraci.

V sobotu 9. září se od 10:00 uskuteční 33. setkání levicových občanů pořádané KSČM v areálu U lesa v Sekeřicích.

V sobotu 9. září se od 13 hodin v areálu restaurace U Toma u přehrady Olešná ve Frýdku-Místku koná Den slovanské vzájemnosti, který spolupřřádá KSČM.

V sobotu 16. září se od 14:00 uskuteční na Václavském náměstí v Praze demonstrace Česko proti vládě, KSČM plánuje, že na ní bude mít umístěny své informační a petiční stánky na rohu Václavského náměstí a Opletalovy ulice.

Milan Krajča, místopředseda ÚV KSČM

Kounické prohlášení: Hlavním cílem stávky 12. září je propojení národních sil. Propojení národních sil a rozdmýchání odvahy a síly k vyjádření národního odporu proti vládě Petra Fialy, takový je hlavní cíl hodinové výstražné stávky, která je plánována na 12. září od 13 do 14 hodin. Uvedli to v tzv. Kounickém prohlášení představitelé Stávkového výboru a speciálně pro iportaL24.cz to potvrdil jeho čelní představitel, publicista Václav Hrabák. Cílem setkání na hradě Dolní Kounice na Moravě bylo propojit současnost s našimi historickými tradicemi. »Protože jsme stát založený na hodnotách už z dob přemyslovských a věříme, že duch národa stále existuje a je důležité na něm stavět. V tom tkví naše obrovská síla, máme v čem pokračovat,« uvedl Hrabák s připomenutím, že právě na místě posledního setkání Stávkového výboru a dalších sympatizantů se v roce 1185 dokázali smířit Češi a Moravané a dohodnout se na společné správě státu. »Nebezpečí, které teď hrozí, je, že nám stát rozeberou zájmové skupiny, pro něž dělá Fialova partička jen špinavou práci. Věřím, že dokážeme vývoj zvrátit a dokážeme vzít znovu řízení nad naší zemí do vlastních rukou,«

Propojení národních sil a rozdmýchání odvahy a síly k vyjádření národního odporu proti vládě Petra Fialy, takový je hlavní cíl hodinové výstražné stávky, která je plánována na 12. září od 13 do 14 hodin. Uvedli to v tzv. Kounickém prohlášení představitelé Stávkového výboru. Organizátoři zvou všechny další subjekty i osobnosti ke spolupráci. A to napříč politickým i nepolitickým spektrem. Konkrétní podoba stávky bude ještě upřesněna. »Ta stávka není o tom, že zastavíme parní stroje a všechny vlaky a že napácháme razantní hospodářské škody, abychom mohli vyjednávat. Neděláme hospodářskou stávku, ale politickou, s cílem propojit všechny lidi, kteří se proti vládě postavít chtějí,«

Bez obalu s Kateřinou Konečnou

Začnu hned zostra. Po nedělní /20.8./Partii na CNN Prima News se ozvala paní Danuše Nerudová, která napsala takový krásný tweet. »Původně jsem nechtěla ani reagovat. Nakonec mám pro soudružku Konečnou jednu radu. Kupte si lod'ák a lístek směr východ. Protože po sněmovně bolševici skončí i v Evropském parlamentu. Definitivně tak za sebou zavřou dveře. Konečně!« Tolik slova kandidátky, která údajně zdůrazňovala hodnotovou politiku. Posílat někoho

na východ je příkladem demokratické diskuze, která zatím paní Nerudové moc nešla. Ráda bych »mladá a pohledná« - což je prý jediná její nevýhoda - paní Nerudové vzkázala, že já se do politického důchodu nechystám. Paní Danuše v politice dokázala pouze hrát na všechny strany - vrabci na střeše špitají, že před STANem zvažovala TOP09 a teď pozor - ještě před tím dokonce sociální demokracii. Její PR tým dokázal z bezobsažných frázi a vyprázdňené kampaně vytvořit auru sociálně citlivé profesory - sice se skandálem nevídaných rozměrů - ale pořád profesorky, která zmátla nejen část mladých voličů, ale dokonce i Josefa Středulu, který bůhví proč odstoupil v její prospěch. Dnes zase bude sloužit jako fíkový list STANu, aby zakryla nejen personální vyprázdňenost, napojení na mafiány v rámci Dozimetru, ale také aby se za jejími zády schoval usvědčený lhář Jan Farský, který si chtěl za peníze daňových poplatníků jako poslanec udělat roční studijní volno v Americe. Pro všechny na levici je případ paní Nerudové, která dokonce vládě pomáhala s asociálním balíčkem, velké poučení. Věřím, že hloupé kampaně typu »už nikdy fronty na banány«, už jsou překryty krutou realitou nedostatku léků, předraženého

bydlení, energií i potravin. Já předsudečnou nenávisť na rozdíl od paní Nerudové netrpím. Přeji Vám, paní Nerudová, méně mesiášského komplexu a průmyslu a obchodu, do vládního balíčku »přispělo« tzv. úsporou 20 mld. Kč, které hodně štěstí v kampani, v níž Vás vítám. A ještě jedna poznámka k průběhu Partie, kde jsem řekla, že vláda, resp. Ministerstvo chtělo sebrat jako podporu solárním baronům. Myšlenka je to sama o sobě správná, jenže přemrštěné dotace ze solárního boomu 2009-2010 se tu řeší už 10 let a zatím to vždy narazilo na arbitráže. MPO údajně tvrdilo, že má analýzu, že solárním baronům peníze může sebrat. Ale - světe div se - analýza nakonec není. Výsledkem zrušení tak může být, že se peníze vyberou od spotřebitelů elektrické energie. Čili jinými slovy zrušení dotace se přenesou na lidi. Krásný výsledek p ráce pana Síkely a vlády Petra Fialy!

Chystá se vláda zpolitizovat vědecké instituce a dosadit na ně svoje trafikanty? Za skandální a nepřijatelný označili odboráři postup vlády ve věci schvalování novely o veřejných a výzkumných institucích. Odborový svaz pracovníků vědy a výzkumu spolu s Vysokoškolským odborovým svazem, Českomoravským odborovým svazem pracovníků školství a dalšími kritizují vládu za to, že se má novela bez předchozího prodiskutování stát součástí úsporného vládního balíčku. Petici odborářů podepsalo přes tisíc výzkumníků a dalších expertů. Novela, která by znamenala rušení či slučování vědeckých pracovišť, se podle autorů petice dostala do vládního balíčku jako přílepek, který na ozdravení veřejných financí nebude mít vliv. Vláda se tak podle odborářů, ostatně jako v minulosti už několikrát, snaží obejít řádný legislativní proces včetně připomínkování. V petici odboráři označují postup vlády jako »akt mocenské zvlúle, popření právního státu a nečestné jednání«. Ministryně pro vědu a výzkum, Helena Langšádlová z TOP09, se brání tím, že diskuze o úpravě právní normy se u vědeckých a výzkumných institucí vedou již od roku 2017. Pak se ale nabízí otázka, proč ze své pozice nebyla schopna s vědeckými institucemi zamýšlené změny komunikovat. Přes tisíc podpisů vědců pod peticí hovoří myslím dost jasně. A co konkrétně vlastně odborářům na zamýšlené novele vadí? Změny by podle nich vedly k omezení autonomie ústavů Akademie věd i dalších výzkumných institucí a k posílení zřizovatelů. V praxi by tak dle odborářů mohlo jít o politizaci vědeckých institucí či ovlivňování výzkumu, nakolik by po novele mohly vedoucí pozice ve výzkumných institucích sloužit jako politické trafiky. Už alespoň rozumím tomu, co ministryně Langšádlová myslí tím, že novela odpovídá programovému prohlášení vlády. Mít co největší kontrolu nad doposud fungujícími autonomními institucemi a co největší volných trafik k obsazení je totiž vedle snižování životní úrovně obyvatel od začátku hlavním programem této asociální vlády.

Okomentovat musím také hlavní mediální kauzu minulých dnů, kterou bylo bez pochyby pětihodinové bouřkové setkání ministra spravedlnosti Blažka s lobbistou Nejedlým. Nakolik obsah projednávaných témat nikdo nezná, pozastavím se spíš nad okolnostmi tohoto náhodného setkání a postojem, jaký k němu zaujal premiér Fiala. Právě kritika Nejedlého a dalších z prostředí prezidenta Zemana bylo spolu s tématem antibabiš jedním z nosných témat bývalé opozice. Už proto je tedy s podivem, že na pozici ministra spravedlnosti sedí člověk s tak blízkou vazbou na někoho, na jehož kritice ODS celé minulé volební období sbírala politické body. To je první věc. Další je Blažkův postoj k celé věci, přičemž mám na mysli hlavně absurdní výmluvy o tom, jak restauraci nebylo možné pět hodin opustit a chudák pan ministr tam se zlým Nejedlým musel vydržet až do zavírací, i když v té době už v Praze několik hodin nepršelo. Bez povšimnutí by však rozhodně neměly zůstat ani další okolnosti schůzky, které s odstupem teprve vyplouvají na povrch. Pozvání na Nejedlého rodinnou sešlost totiž potvrdil také bývalý člen ODS, podnikatel a vlivný pražský lobbista Tomáš Hrdlička, který nechvalně proslul např. za zvláštních okolností vysoutěženými veřejnými zakázkami na Praze 10, dále významná postava plzeňské ODS Roman Jurečko, kterého loni označili Piráti za kmotra, nebo podnikatel Radoslav Baran, který je na Slovensku známý především díky svému podnikání v oblasti eurofondů a napojení na politiky. V takové společnosti fakt chcete jako ministr spravedlnosti být. Tak jen doufejme, že v Praze zase dlouho pršet nebude, protože kdo ví, s kým by Blažek mohl v restauraci uvíznout příště. Vůbec nejděsivější je ale na celé věci asi to, s kým se pak Blažek schází, když zrovna neprší.

Před časem jsem tu zmínila čínský úspěch při obnovení diplomatických vztahů mezi Iránem a Saudskou Arábií. Od té doby se vztahy v regionu značně zkomplikovaly. Nedávno v jordánském Ammánu odevzdal své pověřovací listiny nový saúdský velvyslanec v Palestině Al-Sudairi. Ten by měl být současně i saúdským generálním konzulem v Jeruzalémě, což ovšem Izrael odmítá, neboť vnímá Jeruzalém jako své hlavní město. To nakonec potvrdily USA v roce 2017 za prezidentství D.Trumpa, což ovšem OSN odmítlo a i nadále počítá s tím, že se Jeruzalém (tedy jeho východní část) jednou stane hlavním městem Palestiny.

Srpnová intervence do ČSSR a USA

21.srpná 2023 04:59 S půlkulatým výročím intervence vojsk Varšavské smlouvy do tehdejšího Československa v roce 1968 se začínají vytvářet různé spekulace, neřku-li přímo fake news. Jaká ale byla pravda a proč k nám v té době vojska skutečně přišla? Do tohoto článku vnesu trochu kritických pohledů, které se nebudou některým líbit. Předně si musíme říci, že v té době byl svět rozdělen do dvou mocenských bloků. Více jak polovinu světa oné doby ovládá myšlenka socialismu nebo komunismu. Kapitalismus je v defenzivě. Na našem území probíhá liberalizace poměrů a ta samozřejmě vybočuje ze zaběhnutých kolejí tehdejšího modelu sovětského socialismu. Vše eskaluje v průběhu léta roku 1968, kdy se odehrávají jednání mezi představiteli ČSSR, SSSR, potažmo dalších zemí tehdejšího vojenského paktu Varšavské smlouvy. Přes všechna horečná jednání a snahu ke kompromisu ale nakonec dojde k intervenci 21. 8. 1968. Dle mého názoru se jednalo o »bratrskou agresi«. Tehdejšímu Sovětskému svazu ve své podstatě nic jiného nezbyvalo, protože

si bránil svoji sféru vlivu, kterou určili zástupci tehdy ještě bojujících spojenců proti nacistickému Německu a fašistické Itálii ještě v dobách druhé světové války. Na to nesmíme zapomenout. Vojska Varšavské smlouvy by stejně dříve nebo později přišla a to i bez zvacího dopisu, který se v dnešní době skloňuje, že měl posloužit jako alibi pro intervenci. Opravdu šlo ale o to, že Sovětský svaz bránil svoji sféru vlivu? Ano, skutečně šlo. Stačí si vzpomenout, že den před intervencí, přesněji večer 20. srpna 1968 navštívil sovětský velvyslanec v USA Anatolij Dobrynin tehdejšího prezidenta Spojených států Lyndona Johnsona. Ten je informován o vojenské intervenci vojsk Varšavské smlouvy do ČSSR. Z toho plyne, že Sovětský svaz bránil svoji sféru vlivu podobně, jako to dělaly v té době USA ve Vietnamu v rámci politiky »zadržování komunismu«. Když se na to celé podíváme, tak zjistíme, že byt' je intervence vojsk armád Varšavské smlouvy smutnou událostí pro naše dějiny, tak by k ní stejně došlo. Alespoň dle mého názoru. Co mě k tomuto tvrzení vede? Do onoho osudného roku totiž na našem území nebyla žádná cizí vojska. Všude kolem nás byla. Sovětská v NDR, Polsku, Maďarsku a vojska USA v tehdejších Západním Německu. Výjimkou bylo pouze přísně neutrální Rakousko. Takže zde jistou roli hrál i faktor, že jsme měli nejdelší hranici s tehdejším »západním blokem«. Tedy úhlavním nepřítelem. Když si osudný 21. 8. 1968 shrneme, tak při intervenci zemřelo 137 občanů tehdejšího Československa a jedná se o smutné číslo. Nicméně tyto oběti byly způsobeny zejména chaosem. Pokud se podíváme, co prováděly USA ve Vietnamu, kde umírali tisíce lidí, nebo později v Grenadě, tak jsme úplně jinde, a to se rovněž jednalo o intervence. Lidské oběti byly na obou stranách tehdejších mocenských bloků. To je nutné si uvědomit, než začneme dějiny paušalizovat. V dnešní době se tolik nemluví o protestech a mrtvých na západě při odporu proti válce ve Vietnamu. Vlna odporu americké veřejnosti začíná nabývat na síle po masakru vesnice My-lai, kde američtí vojáci brutálně znásilnili, povraždili a umučili až 500 lidí. Poté v roce 1969 došlo k rozsáhlým protestům v samotných Spojených státech, kdy branci odmítali nastoupit do vojenské služby a pálii povolávací rozkazy. Protesty se přesouvají až do roku 1970, kdy dojde k masakru studentů na **Kentské** státní univerzitě v Ohiu. V té době národní garda zastřelí čtyři studenty, když protestují proti válce ve Vietnamu. Jsem nesmírně zvědavý, zda se i tyto události budou objektivně připomínat. Asi podobně objektivně jako ty z osudného 21. 8. 1968.

Jan Klán

IMPRESIONIZMUS (8) Paul GAUGUIN, (7.6.1848 – 8.5.1903), je dalším významným soupeřem impresionistů. Svou kariéru dokázal zhodnotit lépe než mnozí současníci. Věřil si, ví o sobě, že je velký malíř. Považuje se za buřiče, jehož cílem je osvobodit malířství a barvu od veškerých omezení, daných školami a akademii.

Přišel na svět v rodině záníceného republikána, který před nadcházejícím císařstvím emigroval do Peru. Zpět se rodina vrací v roce 1854 a usazuje se v Orleanu, kde malý Paul začíná chodit do školy. V roce 1865 nastupuje důstojnickou stáží u námořnictva, zde absolvuje i vojenskou službu a už jako poručík plavbu kolem světa. Službu ukončí v roce 1871, a na přání poručíka, finančníka Arosy se stává burzovním makléřem. Začíná malovat. V roce 1873 se žení s mladou Dánkou Mettou Sophií – během deseti let se jim narodí pět dětí, čtyři syny (Emil, Clovis, Jean-René, Paul Rollon, zvaný Pola a dceru Aline. Roku 1874 začal ve volném čase malovat, přichází s přítelem Émilem Schuffeneckerem do ateliéru Colarossi a zcela malbě propadá. První obraz, *Lesik ve Viroflay*, vystavuje v Salonu už po dvou letech, roku 1876. Stýká se s impresionisty, úspěšně vystavuje sám i spolu s nimi. S Pissarem tráví malířské prázdniny, poznává Cézanna. Roku 1883 se rozhodl žít malováním. Nadaří se, rodina nemá z čeho žít a proto odjíždí do Dánska k rodině své ženy, kde se zkouší uchytit jako prodejce francouzského zboží. Kodaňská výstava jeho obrazů končí krachem, takže ho ženy rodiče zatracují. Prostě rodinu opouští. Žije v Bretani, podaří se mu prodat řadu svých obrazů, ale to vše nestačí, tak roku 1887 odjíždí do Panamy na stavbu průplavu. Onemocní úplavicí a malárií, vrací se domů. V roce 1888 má svou první samostatnou výstavu v Paříži a ta je úspěšná. V říjnu téhož roku odjíždí do Arles k Vincentu van Goghovi, pobyt končí známým divokým rozchodem. Při delším pobytu v Bretani si tříbí techniku a sní o vytvoření tropického ateliéru. Na Martiniku to nevyšlo, roku 1891 se usazuje na Tahiti. Zde žije s anglo-tahitankou Titi, jako modelku získává Teha Maru. Tvoří jeden obraz za druhým a posílá je do Francie. Dochází mu prostředky, a tak se roku 1893 vrací do Paříže. Naštěstí získává dědictví, je na čas zabezpečen. Žije s milenkou, pořádá slavné čtvrtky, kde čte přátelům úryvky z ilustrované knihy „Noa-Noa“, kterou píše. Vystavuje své obrazy z Tahiti. Roku 1895 organizuje prodej svých obrazů s nevalným úspěchem. Proto se vrací znovu na Tahiti a už se odtud nevrací. Jako „vahiné“ si bere čtrnáctiletou dívku Pahuru. Má neplodnější období. Jeho kniha vychází, slavný obraz „**Odkud přicházíme? Kdo jsme? Kam jdeme?**“ se v Paříži stává událostí

roku. Přesto se pokusí spáchat sebevraždu, je zachráněn a usazuje se v Papeete, kde pracuje jako kreslič na úřadě veřejných prací. Rediguje satirické noviny, vydává vlastní plátek o čtyřech stranách - brání domorodce a napadá úřady. V roce 1901 přesídí na Markézy, kde žije s novou vahiné. Postaví slavný **Dům rozkoše**. Horlivě maluje a potýká se s úřady i nedostatky financí. Umírá 8. května roku 1903, v době, kdy dobývá Paříž a Vollardova výstava jeho padesáti obrazů má obrovský úspěch. Gauguin je především krajinář a portrétista. Netvoří podle přírody, ale podle své fantazie. Je mu blízký symbolismus. Syté barvy, skvrny jsou ohraničeny přesnou konturou. Je fascinován lidmi, líbí se mu ladné pohyby černošek a jejich barevné šaty. Současně je unesen nádhernou tropickou přírodou, odkládá tmavé barvy. Inspiruje se japonským uměním. ěkeré slavné

obrazy: Žlutý Kristus, Krásná Angela, Copak-žárliš, Duch mrtvých bdí, Autoportrét. Závěrem konstatujeme – Gauguin se inspiroval mnohým, ale nepatřil k žádné skupině, vypracoval si svůj vlastní, jedinečný styl. Jistě ovlivnil také další moderní malíře dvacátého století, fauvisty, kubisty a další. Ale já se přiznám bez mučení, čím větší moderna, tím menší porozumnění.

Pavel Hruban

Pro zdraví i poučení v létě 2023

Opakování je matka moudrosti a tak jsme se vydali na další edukační vycházku se členy Diaklubu Kladno, tentokrát po stopách tří kladenských osobností.

Nejprve jsme se zastavili u pomníku **Antonína Čermáka / 9.5.1873 – 6.3.1933/, kladenského rodáka a pozdějšího významného starosty města Chicago v USA**, který se nachází na třídě ČSA 3209, kde dříve byla V. ulice Nového Kladna. Zde jsem zmínil jeho život a připomněl velkolepou oslavu u příležitosti 150 let od jeho narození, která se zde konala v americkém duchu. Na občerstvení byly podávány hamburgery, keksy, hranolky a coca-cola, zněly swingové melodie, organizátoři chodili v dobových kostýmech, proběhla historická módní přehlídka, tančily se dobové tance a předvedla se i historická americká auta. Ve stejný den probíhala i oslava v Chicagu.

Přes ulici jsme z „Nového Kladna“ přešli do parku Kladenské oblastní nemocnice, abychom se schovali před slunečními paprsky pod stromy. Tam jsem účastníkům vyprávěl o vzniku nemocnice. O vybudování Okresní všeobecné veřejné nemocnice císaře a krále **Františka Josefa** se zasloužil tehdejší **starosta města MUDr. Jaroslav Hruška**, který byl původně lékařem Bratrské hornické poklady Pražské železárenské průmyslové společnosti v **Kladně**. Původní nemocnice, nyní pojmenovaná **Niederleho**

pavilon, je jednopatrovou velmi členitou stavbou, postavenou v letech 1902–1903 podle návrhu A. Závorky a A. Ludwiga, stavbu provedl Josef Pícek. Neorenesanční budova se secesními znaky měla několik částí. Kromě centrální části se dvěma pavilony (ženským a mužským) patřil do komplexu tehdejší nemocnice také infekční pavilon a pitevna s **kaplí sv.**

Kříže a hodinami ve věžičce. Pavilon v době svého založení měl 60 nemocničních lůžek. Budova je nejstarší částí dnešního komplexu Oblastní nemocnice Kladno, je kulturní památkou. Původní vchod do budovy byl z dnešní ulice Čs. armády, dnes v těchto mostech jsou vzrostlé stromy. Několik desetiletí v budově bylo umístěno oční oddělení. V roce 2002 byl objekt rekonstruován a dnes zde sídlí ředitelství nemocnice.

Prvním ředitelem kladenské nemocnice byl MUDr. Bohuslav Niederle (1873–1963), absolvent Lékařské fakulty **Karlo-Ferdinandovy university** v Praze. V Praze ve

Všeobecné nemocnici nastoupil do svého prvního místa, ale od roku 1903 byl již primářem v Kladně. V roce 1912 vstoupil jako dobrovolník do **balkánské války**, v letech 1914 - 1916 bojoval na **srbské frontě**. Po válce se do Kladna vrátil a v roce 1924 byl jmenován ředitelem kladenské nemocnice.

MUDr. Niederle se zasloužil o moderní vybavení nemocnice, zaváděl pokrokové léčebné metody, sám se soustavně vzdělával. Jeho oborem byla především chirurgie, pravidelně zajížděl do **Berlína**, který tehdy představoval „**Mekku chirurgie**“ a účastnil se i řady chirurgických kongresů v dalších evropských městech. Věnoval se také rentgenologii. Získané vědomosti uplatňoval v nemocniční praxi, seznamoval s nimi svoje kolegy a později také žáky. Jeho přesvědčování o nutnosti trvalého celoživotního vzdělávání lékařů se promítlo do života Lékařské župy kladenské. Založil v Kladně chirurgické oddělení a zároveň udržoval styky s I. chirurgickou klinikou Všeobecné nemocnice v Praze. Jako zdravotnický personál v nemocnici působily milosrdné sestry. V roce 1933 byla kladenská nemocnice pojmenována jeho jménem.

V letech 1919–1927 byl předsedou Družstva městského divadla v Kladně. Věnoval se zdravotnické práci v sokolské Župě budečské. V Kladně si dal postavit rodinnou vilu poblíž **gymnázia** (na rohu Náměstí Ed. Beneše a ulice C. Boudy), v ní si také zřídil lékařskou ordinaci. Vile ve stylu české moderny se dodnes říká **Niederleho vila**. Od roku 1928 byl docentem lékařské fakulty, v roce 1934 byl jmenován profesorem. V roce 1939 se odstěhoval do Prahy. Zemřel 15. února 1963 v Praze.

Na budově nemocnice je umístěna červená mramorová deska s nápisem „**Nemocnice tato založena k blahu veřejnému LÉTA PÁNĚ 1902 na oslavu padesátiletého panování Jeho Apoštolského Veličenstva císaře a krále Františka Josefa I.**“ Druhá pamětní deska je věnována MUDr. Jaroslavu Hruškoví.

Než jsme pokračovali v procházce, musel jsem zodpovědět četné dotazy, zjm. na osobu MUDr. Hrušky, tehdejšího starostu města,

Došli jsme přes nemocniční areál k **fotbalovému stadionu Františka Kloze František Kloz (19. května 1905, Mlékosrby — 13. června 1945, Louny)** **legenda kladenského fotbalu**, po němž se v Kladně dnes jmenuje fotbalový stadion.

Za československou reprezentaci odehrál 10 zápasů a vstřelil v nich 6 gólů (z toho 4 v jediném zápase –r. 1936 proti **Maďarsku**). Jednou se stal mistrem republiky, r.1931 se Slavii Praha, většinu kariéry však strávil v **SK Kladno**.

Ve Slavii vydržel jen rok a vrátil se do Kladna, roku 1933 zkusil angažmá v druhém meziválečném českém velkoklubu –Spartě, ale i odtud po roce odešel nazpět do Kladna, když se mu nepovedlo dát v rudém dresu jediný ligový gól. Avšak jakmile se vrátil na Kladno, dal ihned pět gólů právě Spartě. Obě pražská S o něj stála kvůli jeho zcela mimořádným střeleckým kvalitám, jenže jemu to střílelo jen za Kladno – za Protektorátu nastřílel celkem 178 gólů (z toho za Kladno 175, 3 za Slavii), a to v 190 zápasech. Po **Bicanovi, Kopeckém a Hájkovi** je čtvrtým nejlepším střelcem domácí soutěže v historii. Je tak též členem prestižního **Klubu ligových kanonýrů**. Dvakrát se stal nejlepším střelcem československé ligy (1930 a 1937).

Kloz se vyznamenal i občansky – na konci se 2.světové války zapojil do **protifašistického odboje** a krátce po válce zemřel v lounské nemocnici na následky zranění, které utrpěl v boji proti Němcům o muniční sklad u **Hříškova**. Spisovatel **Ota Pavel** popsal jeho příběh v povídce **Poslední zápas Františka Kloze**.

My jsme pak navštívili restauraci na stadionu SK Kladno. Jiří Kůstka

Milady Horákové 497 Kladno 2, tel.: 312 687 909, 725 646 013, 602 138 077

E-mail: ov.kladno@kscm.cz, WEB://<http://kladno.kscm.cz> **MIČ 47 437**

Nevyžádané příspěvky nevracíme